

2. Закон України „Про інвестиційну діяльність” від 18 вересня 1991р. зі змінами і доповненнями від 12.10.2010р. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>

3. Державне регулювання економіки: Навч. посібник/ С.М.Чистов, А.Є. Никифоров, Т.Ф.Куценко та ін. – К.: КНЕУ, 2000. – 316с.

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 11 серпня 2010 року №735 «Деякі питання державного підприємства «Державна інвестиційна компанія». – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>

5. Спільна стратегія Європейського Союзу щодо України, яка була схвалена Європейською Радою 11 грудня 1999 року – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://eu-directory.ea-ua.info/index>.

УДК 341+339+327 (045)

МІКІЧУРОВА О.В.,

Інститут міжнародних відносин НАУ,
викладач кафедри міжнародного права, аспірант

НЕОЛІБЕРАЛЬНА СВІТОВА ЕКОНОМІКА ЯК ДЖЕРЕЛО ГЛОБАЛЬНОГО ТЕРОРИСТИЧНОГО КОНФЛІКТУ

***Анотація.** В статті проаналізовано становлення, розвиток та правові основи сучасних міжнародних економічних відносин, визначено основні соціально-економічні причини поширення міжнародного тероризму, що породжені неоліберальним підходом до міжнародного економічного співробітництва.*

Ключові слова: неолібералізм, міжнародне економічне право, глобалізація, конфліктогенність, тероризм.

Микичурова О.В. Неoliberalная мировая экономика как источник глобального террористического конфликта

***Аннотация.** В статье проанализировано становление, развитие и правовые основы современных международных экономических отношений, определены основные социально-экономические причины распространения международного терроризма, которые порождены неоліберальным подходом к международному экономическому сотрудничеству.*

Ключевые слова: неолібералізм, международное экономическое право, глобализация, конфликтотенность, терроризм.

Mikichurova O.V. Neoliberal world economic as source of the global terrorist conflict

***Annotation.** In article is analysed formation, development and legal bases of modern international relations, are determined main social-economic reasons of the spreading the international terrorism which induced by neoliberal approach to international economic cooperation.*

Keywords: neoliberalism, international economic law, globalization, conflict, terrorism.

Постановка проблеми: В умовах ХХІ ст. людство зіткнулось з безліччю глобальних проблем, які потребують спільних зусиль світової спільноти для їх подолання, а саме: проблема війни та миру, екологічна, продовольча, демографічна та енергетична проблема та інші. Нині міжнародні економічні відносини побудовані на засадах неолібералізму. Окремі держави прагнуть до гегемонії, безперечного лідерства та збагачення на міжнародній арені, інші – не в змозі забезпечити своїм громадян прийнятний рівень життя через бідність та неможливість виправити своє скрутне становище в рамках нинішнього міжнародного економічного права через що вони беруться до активної збройної боротьби, що виходить за рамки права, а саме – до терористичної боротьби. Причини поширення цього негативного явища є комплексними, але, на мою думку, містяться вони в самих основах побудови міжнародних економічних відносин на неоліберальних засадах.

Ціллю статті є доведення причинності міжнародного тероризму у недоліках сучасної організаційно-правової основи міжнародного економічного співробітництва, що полягає в неоліберальних засадах цього співробітництва.

Аналіз останніх досліджень і публікацій: В статті використовуються дослідження в галузі світової економіки: А. І. Михайлушкіна, А. П. Кіреєва, Н. І. Гражевської, О.Г. Білоруса, та інш., в сфері міжнародного тероризму: В.Ф.Антипенко, Н.С. Бєглова, В.А. Захарова, М.П. Требіна, С.В. Черніченко та інш., дослідження спеціалістів в галузі міжнародного економічного права: Д. Каро, П. Жуайяра, Г. М. Вельямінова, соціологічні дослідження Э. Дюркгейма, Л. Дюгі, О. А. Радзівілла, А. Ходова та інш., філософські, політологічні та історичні дослідження: Ф. Фукуями, С. Хантингтона, О. Шпенглера та інш.

Актуальність теми полягає в тому, що визначивши та усвідомивши глибинні причини виникнення та поширення міжнародного тероризму, людство має шанс за допомогою міжнародного економічного права знищити це деструктивне явище і, створивши справедливі умови розвитку кожного члена соціуму, спільно

будувати гармонійні відносини як в середині кожної з держав, так і в міжнародному просторі на нових, загальноприйнятних основах.

Викладення основного матеріалу: Нині, усі держави світу різняться за рівнем економічного та соціального розвитку, політичною системою та суспільним устроєм, мають культурні та національні особливості, а тому для ефективної співпраці та досягнення спільних цілей має бути знайдено загальний та справедливий базис, який був би вигідним та прийнятним для усіх країн світу. Цим базисом, на мою думку, є економічний стан (розвиток) країн світу, що на даний час є вкрай нерівномірним, а розподіл матеріальних благ та ресурсів несправедливим, що і породжує соціальну напруженість та конфліктність, як в національній, так і в міжнародній площинах.

За класифікацією соціально-економічного розвитку прийняту ООН усі країни світу поділяються на три великі групи [16] :

1) Промислово розвинені, або індустріальні, країни (ІПК, industrial countries). До них належать двадцять чотири країни, питома вага яких у світовому ВВП — 54,6%. де мешкає 15% населення світу, але вони виробляють 3/5 світової промислової продукції. Ці країни мають величезні фінансові ресурси, і на їх частку припадає 9/10 іноземних інвестицій. [6, 293]

2) Країни з перехідною ринковою економікою (economies/countries in transition). Це 28 країн Центральної та Східної Європи і колишнього СРСР, що переходять від адміністративно-командної системи до ринкової економіки. Так звані «країни другого світу»

3) Країни, що розвиваються (developing countries). На даний час до них належать 132 держави Азії, Африки, Латинської Америки. Вони займають 60% території землі, де проживає 78% світового населення. Тут зосереджено 89,3% розвіданих світових запасів нафти і 50,5% - газу. Більше 50% світових запасів і видобутку марганцевої руди, хромітів, ванадію, золота, платини, алмазів припадає тільки на країни Африки [10, 56].

Як бачимо з наведених даних, нині існує значний розрив в розвитку індустріальних країн першої групи та аграрно-феодалних країн третьої групи. Відповідно, першу групу країн ми можемо назвати «розвинені країни» або «країни першого світу», а третю – «країни що розвиваються» або «країни третього світу». Цей розрив в розвитку тягне за собою і значний розрив в рівні життя населення, що безумовно провокує посилення соціальної напруги та протесту збіднілих верств суспільства проти несправедливості розподілу ресурсів та благ в світі. Чому ж склалась подібна ситуація в світі і хто в цьому винен? Причину цих недоліків, окрім іншого треба шукати перш за все у принципах побудови міжнародних економічних відносин в світі.

Формування міжнародного економічного порядку в другій половині ХХ ст. відбувається як діалектична взаємодія неоліберальської та неосоціалістичної доктрин.

З першого повоєнного десятиліття приймаються окремі міжнародно-правові акти неосоціалістичного спрямування: Статут ЮНЕСКО, Декларація з прав Людини, Європейська конвенція з прав людини і основних свобод та ін. Далі відбувається й інституціалізація ідей неосоціалізму у міжнародних установах, спеціалізованих на регулюванні «некомерційних» напрямків міжнародного співробітництва (ЮНКТАД, ЮНЕП, ЮНІДО, ПРООН, ФАО та інші) [11, 60].

Неосоціалістична доктрина охоплює, на думку Ж. Тускоза: «право розвитку», включаючи економічну й науково-технічну допомогу; систему компенсаційних заходів у торгівлі між країнами з розвинутою й нерозвинутою економікою; міжнародно-правовий захист природного середовища. «Право розвитку», в свою чергу багато авторів включають у Права Людини в широкому сенсі (Human Right, включаючи колективні права окремих соціальних груп, народів і людства в цілому) [13, 26]. Виникають все нові й нові напрями неосоціалістичного регулювання міжнародного правопорядку: захист культурної спадщини; концепція спільної спадщини людства; міжнародні добродійні програми проти голоду й бідності; особливий захист країн, що мають несприятливі природні умови та ін.

Проте, незважаючи на прогрес неосоціалістичної доктрини, домінує положення в світі все ж таки захоплює неоліберальний підхід до впорядкування міжнародних економічних відносин.

Даний підхід формується також після другої світової війни між розвиненими капіталістичними країнами, уряди яких в процесі інтернаціоналізації національних економік і економічної експансії, усвідомили необхідність ефективного контролю над міждержавними економічними відносинами.

Для цього в 1944 році в Бретон-Вудсі США відбулась міжнародна конференція результатом якої стало створення двох міжнародних економічних організацій – Міжнародного валютного фонду (МВФ) та Міжнародного банку реконструкцій та розвитку (МБРР). Таким чином валютно-фінансове забезпечення лібералізації міжнародного торгового обороту було забезпечено. Що ж стосується самого торгового обороту, то міжнародна організація що відповідала б за нього, не була створена так швидко, як планувалось провідними капіталістичними країнами світу.

В цілому, найбільш розвинені промислові, капіталістичні країни («країни ринкової економіки», за термінологією ООН), спираючись на високу конкурентоспроможність своєї економіки, були зацікавлені у відкритті та лібералізації всього світового ринку. Для забезпечення вільного руху товарів та послуг у 1947 році було підписано Генеральну угоду по тарифах та торгівлі, яка мала діяти тимчасово до створення Міжнародної торговельної організації, проте проіснувала в такій якості більше 50 років до створення в 2003 році Світової організації торгівлі (СОТ) [11, 61].

Проте, не для усіх держав світу підходить побудова міжнародних економічних відносин і у першу чергу торговельних, на неоліберальних засадах. В концепцію неолібералізму, засновану на вільній торгівлі,

добросовісній конкуренції і досягненні на цій основі ефективного розвитку економіки, у тому числі і на міжнародному рівні, не вписувалися, а ні соціалістичні країни, а ні країни, що розвиваються, як правило, колишні колоніальні держави, що звільнилися після першого етапу процесу деколонізації. Хоча в більшості з них діяла і діє капіталістична, ринкова система економіки, проте через історичне, у тому числі колоніальне відставання їх економічного розвитку вони однозначно не могли витримувати конкуренцію з промислово розвиненими державами. З міркувань політичних, соціальних, гуманітарних, такого роду політика була неприйнятною в змінених умовах другої половини ХХ ст. Іншою реальною загрозою для капіталістичного світу було і попадання таких країн під вплив країн з комуністичною політичною системою, як сталося в Китаї, і у В'єтнамі, в Північній Кореї, на Кубі, в Нікарагуа, Анголі, Йемені та інших країнах. За для недопущення такого розвитку у рамках Бреттон-Вудської системи на початковому етапі були вироблені пільгові, преференційні методи забезпечення входження і утримання країн, що розвиваються, у світовому неоліберальному економічному порядку.

Відповідно для країн, що розвиваються, були в 60-і рр. встановлені у рамках ООН загальні преференції: в МВФ і МБРР - пільгові умови отримання фінансової допомоги, а у рамках ГАТТ - тарифні преференції з боку розвинених країн для ввезення товарів з країн, що розвиваються. Разом з тим розвинені країни вели політику на свою користь щодо різноманітних обмежень та пільг щодо «бідних країн», а також політику розділу країн "третього світу", відповідно до своїх економічних та політичних інтересів, використовуючи для цього преференції, що є більш схожим на торгівлю дискримінацію, економічний та фінансовий бойкот окремих «бідних країн», які погіршують їх тяжке економічне становище та сприяють виникненню соціальної напруженості в цих державах, яка у свою чергу провокує появу терористичних організацій [12, 103].

Кінець колоніалізму в середині - кінці ХХ ст. був вигідним не лише залежним територіям, а й деяким потужним індустріальним державам - в першу чергу США, які запізнилися до колоніального розділу, а сировину з колоній вони купували у метрополій за високою ціною, що було вкрай не вигідним для них; також СРСР, які теж не мали колоній, проте мали мету розповсюдження ідей комунізму на нових територіях та отримання економічних важелів впливу на капіталістичні держави світу через їх колишні колонії. Що ж стосується Німеччини, Італії та Японії – то ці держави після світових воєн втратили всі свої колонії та залежні території та не мали зиску від збереження їх у світі взагалі; іншим же колоніальним державам (Великобританія, Франція, Португалія, Нідерланди, Бельгія, Іспанія) - було важко на колишніх умовах зберігати свої колонії, проте це не означало відмову цих держав від тих економічних вигод, що надавали їм колонії. Отже, кожна провідна держава світу мала свої плани щодо колишніх колоній та тих переваг, які вони їм надавали або могли б надати, а тому вони були вимушені шукати нових шляхів «експлуатації» цих держав. Спочатку використовувалися військові, політичні та дипломатичні дії задля впливу на «бідні держави». Та згодом перевага почала надаватись економічним діям, які підкріплювались міжнародними угодами, втягуванням колишніх колоній до міжнародних організацій, які діють під керівництвом та на користь колишніх метрополій, наданням колишнім колоніям кредитів на таких умовах, що ці країни стають постійними боржниками, таке інше.

Згідно з доповіддю ООН тарифи розвинених країн на імпорт з країн, що розвиваються у середньому в 4 рази перевищують тарифи на імпорт з країн «першого світу» [10, 98].

«Бідні держави» не були задоволені таким станом речей. Все більш зростала інтернаціоналізація міжнародної господарської діяльності в результаті чого значимість «бідних держав» зростала. Вони бажали посилити і свій вплив і позицію на міжнародній арені.

Але міжнародні організації ГАТТ (Генеральна угода з торгівлі та тарифів, зараз ВТО - Всесвітня організація торгівлі, ВОТ), ЛАЕС (Латиноамериканська економічна система), КОКОМ (Координаційний комітет експортного контролю) та інші, утримували «бідні країни» в нерівноправному становищі, що змусило їх розпочати боротьбу за встановлення Нового Міжнародного Економічного Порядку (НМЕП). Їх вимоги були предметом розгляду багатьох міжнародних конгресів, де приймалися відповідні документи, зокрема «Декларація про встановлення нового міжнародного економічного порядку» (Харарі, 1971), «Хартія економічних прав та обов'язків держав» (Лондон, 1972) та ін.

Для стримування «бідних країн» в їхньому прагненні до економічної незалежності розвиненими державами використовувались як політичні так і економічні методи впливу. Серед економічних можна виділити такі: митні тарифи, прикордонні податки та збори, кількісне обмеження імпорту, а також «нетарифні обмеження», тобто, внутрішні заходи та засоби, які впливають на ціну імпортованих товарів, та різні технічні норми, стандарти, тощо.

Розвинені держави прагнуть не допустити швидке економічне зростання в «бідних державах», і їм це вдається – розрив в темпах економічного зростання і динаміки співвідношення цін на високотехнологічну продукцію, яку постачають розвинені країни, та продукцію, яку постачають країни третього світу, продовжують зростати.

Саме ця нерівність балансу переваг лібералізації є основою антиглобалістських виступів та підвищеної міжнародної конфліктності відносин народів та націй, що мають різний рівень розвитку, передусім економічного. «Бідні держави» в таких умовах повстають проти сучасного несправедливого розподілу матеріальних благ як в національній площині так і в міжнародному просторі. Ці виступи виливаються у протестні рухи, що різняться за формою вираження – від мирних демонстрацій та спроб врегулювання конфліктів в рамках права до активної збройної боротьби з «експлуаторами», що нерідко виражається у терористичній боротьбі. Все більш поширюються у наш час антиглобалістські виступи проти ТНК та таких міжнародних організацій, як МВФ, МБРР, СОТ. Ці організації за словами американського соціолога Дж. Телбота, є регулюючими агенціями глобально організованого капіталістичного виробництва [10, 67].

Критики глобалізованого неоліберального економічного порядку під керівництвом згаданих трьох міжнародних економічних організацій, а також ТНК, звинувачують їх у тиску на «Бідні країни» та підлаштування національних економік цих країн під потреби економічно розвинених держав та мультинаціональних компаній через доступ цих країн до міжнародних кредитів та здійснення в них структурної перебудови. Через це «країни що розвиваються» не можуть здійснювати регулювання виробничих процесів що відбуваються на їх території і, як наслідок, покращити свою економічну ситуацію.

У зв'язку з цим на симпозіумі «ЮНЕСКО і Всесвітній зустрічі на найвищому рівні з питань соціального розвитку» в 1994 р. зазначалось, що сьогодні процес глобалізації ставить державу поза законом [16].

Усі спроби «країн що розвиваються» увійти на світовий ринок зі своїми товарами та послугами зазнають невдачі через антидемпінгові заходи розвинених держав, що захищають власних виробників та інші методи обмеження доступу іноземних товарів та ринки «розвинених держав», згадані раніше. Окрім цих труднощів для «бідних країн» світу, виникли нові – збільшення спекулятивних операцій з валютою на фінансових ринках світу, яке призвело до подорожчання кредитів для цих держав та погіршило їх нелегке економічне становище. До 1973 року (краху Бреттон-Вудської системи) 90 відсотків усіх операцій з іноземною валютою здійснювалися з метою фінансування торгівлі та довгострокових інвестицій і тільки 10 відсотків трансакцій мали спекулятивний характер. В останні десятиліття понад 90 відсотків операцій реалізується зі спекулятивними цілями.[14, 106] «Бідні країни», зовнішній борг яких часто перевищує 500-600 млрд. дол., вимушені значно підвищувати витрати на його обслуговування, приблизно на 5-6 млрд. дол. при підвищенні відсоткової ставки на один пункт, що часто стає для них непосильним тягарем [14, 107].

Глобальні фінансові кризи останніх десятиліть більш всього вдарили саме по «бідним країнам» світу. Вони були спровоковані фінансовими світовими імперіями, проте мають глибинні причини, що містяться в недоліках сучасного міжнародного економічного устрою побудованого на неоліберальних засадах.

Описані вище факти лише підтверджують що глобалізованій неоліберальній економіці та її фінансовим інституціям, таким як Світовий банк, Міжнародний валютний фонд та Світова організація торгівлі зовсім не притаманна благодійність та гуманність яку їм часто приписують. У процесі інтеграції «бідні країни» опиняються перед проблемою невідповідності національних економічних систем інтернаціональним продуктивним силам, що виражається у неадекватності економічної політики, що проводиться на вимогу міжнародних фінансових організацій та розвинених держав, до внутрішніх потреб країн, що розвиваються. Процеси об'єднання та взаємопроникнення економік держав світу та їх торгових, інвестиційних, виробничих процесів, не ведуть до економічного розвитку всіх держав світу, як наочно демонструє практика. В результаті цього «бідні держави» стають ще біднішими, а багаті, – ще багатшими, нерівність держав тільки посилюється. Якби це було те так, то економічне становище принаймні більшості капіталістичних країн світу поліпшувалось, а нерівність між «першою» та «третьою» групою країн – зменшувалась би.

Але необхідно також зауважити, що неоліберальна модель побудови міжнародних економічних відносин має згубні наслідки не лише для країн що розвиваються, а й для розвинених країн.

Залучення дешевої робочої сили з країн що розвиваються знижує рівень доходів та підвищує безробіття в розвинених країнах, породжує цілу купу соціально-економічних проблем, пов'язаних з виникненням депресивних районів, зростанням злочинності, звуженням податкової бази внаслідок розвитку транснаціонального виробництва та офшорних зон тощо.

Все наведене вище яскраво свідчить що нині усі відносини у світі будуються фінансово та політично наймогутнішими державами, які історично склались у такій якості. Побудова ними міжнародних відносин відбувається перш за все на свою користь, тобто ті хто завжди збагачувались, не хочуть втрачати цієї можливості і надалі, і лише шукають інші форми здійснення своїх планів. Неоліберальний економічний порядок, що вони встановили та підтримують в міжнародних економічних відносинах дозволяє задовольняти інтереси «розвинених держав» світу та здійснювати фактичне обкрадання та подальшу експлуатацію «бідних держав», при цьому прямо не порушуючи норм міжнародного права. Великий внесок в цей процес роблять міжнародні економічні організації неоліберального толку та «про західної» спрямованості, які взяли на себе регулювання руху капіталів, товарів та послуг в міжнародному економічному просторі – МВФ, МБРР, СОТ. В цей же час своїми діями розвинені держави наражають себе на небезпеку, що несе в собі всеосяжна лібералізація економічного життя в світі.

Так, на думку відомого західного економіста, лауреата Нобелівської премії М. Алле, «всеосяжна глобалізація торгівлі між країнами із суттєво різними рівнями заробітної плати не може не призвести в кінцевому підсумку повсюди – як у розвинених так і в менш розвинутих країнах – лише до безробіття, падіння темпів економічного зростання, нерівності, злиднів [1, 22]. У зв'язку з цим, сучасні дослідники звертають увагу на те, що розвинені країни «ніби не помічають, що самі власними діями породжують загрозу самим собі, що розвитку глобального світу як єдиного гармонійного цілого насамперед перешкоджають західний менталітет егоїзму і бажання зберегти «переваги».

Можна зробити наступні висновки: Неоліберальна модель побудови міжнародних економічних відносин в світі вичерпала свої можливості і вже почала породжувати соціальні протести як в розвинених країнах, так і в країнах що розвиваються. Ці процеси будуть лише поглиблюватись у майбутньому, а тому, на мою думку, лише зміна принципів побудови міжнародних відносин може вплинути на ситуацію в світі, поліпшити її та зняти соціальну напругу, що постійно посилюється та призводить до таких негативних наслідків як міжнародний тероризм. Лише спільні зусилля всіх держав світу на основах солідарності та толерантності можуть зупинити процеси деградації та руйнування самих держав, а, можливо, і всієї людської цивілізації. Відтак перед соціумом

стоїть завдання конструювання ефективного та справедливого світо господарського устрою, здатного само зберігатися та само розвиватися в умовах глобалізації.

Список використаних джерел:

1. Алле М. Глобализация: разрушение условий занятости и экономического роста. Эмпирическая очевидность. – М.: ТЕИС, 2003.
2. Антипенко В.Ф. «Теория мирового развития и антитеррористическое право. Логика сопрягаемости». К: 2007р., 437с.
3. Бек У. Что такое глобализация? / Пер. с нем. А.Григорьева, В.Седельника; Общая ред. и послесловие А.Филиппова. – М.: Прогресс – Традиция, 2001.– 304с.
4. Ван дер Вее Г. История мировой экономики. 1945-1990. – М. : Наука, 1994. – 413 с.
5. Вельяминов Г.М. Международное экономическое право и процесс (Академический курс): Учебник. – М.: Волтерс Клувер, 2004. – 120с.
6. Гражевська Н.І. «Економічні системи епохи глобальних змін», К: Знання, 2008. – 431с.
7. Ред. Ильин М.В. Иноземцев В.Л. «Мегатренды мирового развития». – М.: Экономика, 2001.
8. Кастельс М. Информационная эпоха: экономика, общество и культура: Пер.с англ. Под. ред. Шкратана. – М: ГУ ВШЭ, 2000
9. Каро Д., Жуайяр П. Міжнародне економічне право. – Москва: Международные отношения, 2002р. 580 с.
10. Ред. Лановик Б.Д. /Економічна історія: Курс лекцій. 2-ге вид. – перероб. – К.: Вікар, 2000. – 300с. «Вища освіта ХХІ ст.»
11. Мікічурова О.В. «Конфліктогенна характеристика світового економічного порядку після 2-ї світової війни» Науковий вісник НАУ/ К: Вид-во «НАУ-друк», випуск 2, 2010р., С. 59-63
12. Мікічурова О.В. / Крах колоніалізму та ескалація міжнародного тероризму/ Проблеми сучасної правової системи України: Всеукраїнські науково-практичні читання, м. Львів у 2 Т., Т1 2011, С. 102-104.
13. Ойкен В. Основные принципы экономической политики. – М. : Прогресс, 1995. – 496с.
14. Стровский Л.Е., Серегин Э.В. Интеграция как высшая форма развития международных экономических отношений // Экономические науки. – 2005. – №2. – с. 35-39.
15. Трошкін Ю.В «Права человека» Москва: Мир 1997г. – 125с.
16. Офіційний сайт ООН : <http://www.un.org/ru/>

УДК 338.2: 339.727 (045)

АБЫШЛЫ ЛАЧЫН ВЕЗИР ОГЛЫ,
Бакинский Государственный Университет,
кафедра «Организация таможенного
дела и управления», аспирант

ФОРМИРОВАНИЕ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ПОЛИТИКИ И ОБЩИЙ РАЗБОР ЕЕ ВЛИЯНИЯ НА ЭКОНОМИКУ

Аннотация. В данной статье было изложено основные теоретические направления в сфере изучения инвестиционной политики. Помимо того было изучено влияния государства на инвестиционные процессы. В том числе автор проанализировал различные модели госрегулирования инвестиционных процессов. Особое место в данной статье занимает изучение опыта зарубежных стран в сфере инвестиционной политики государства.

Ключевые слова: иностранные инвестиции, национальная экономика, государственное регулирование, регулирования инвестиций, общенациональные интересы, экономическая политика, инвестиционный климат, экономическое развитие.

Annotation. In given article it has been stated the cores theoretical directions in sphere of studying of an investment policy. Besides has been studied the influences of state on investment processes. Including the author has analyzed various models state regulation of investment processes. The special place in given article occupies studying of experience of foreign countries in sphere of an investment policy of the state.

Keywords: foreign investment, the national economy, state regulation, investment regulation, national interests, economic policy, investment climate, economic development.

В самом широком смысле инвестиционная политика может рассматриваться, как часть государственной экономической политики, направленная на обеспечение эффективной инвестиционной деятельности.[1, с. 332] Поскольку экономика страны постоянно нуждается в инвестициях, государство в плане экономики подготавливает и старается эффективно претворять в жизнь инвестиционную политику. Так как эта инвестиционная политика охватывает все сферы экономики страны, источники средств, необходимые для